

[Udenrigsministeren]

smidigere bevillingsprocedure for denne del af statslånsbevillingerne.

Regeringen vil fortsat deltage aktivt i internationale bestræbelser på at begrænse og disciplinere anvendelsen af statstilskud til blødgøring af eksportkreditter. Men regeringen finder ligesom udvalget ikke, at vi fra dansk side blot kan sidde med hænderne i skødet og vente på, at der sker fremskridt i de internationale forhandlinger på dette punkt.

IV. Investeringsgarantiordningen (§ 8)

Danmark har i lighed med andre industrilande gennem snart to årtier tilbudt erhvervslivet dækning mod politiske risici ved investeringer i udviklingslandene. Dette er sket gennem den statslige investeringsgarantiordning, der blev oprettet i 1966 i henhold til § 8 i lov om internationalt udviklingssamarbejde.

Betænkningen fastslår, at investeringsgarantiordningen i sine grundtræk bør fortsætte som hidtil i statslig regie (gerne Danidas), selv om det ville være teknisk muligt at henlægge hele området til det private forsikringsmarked. Når udvalget ikke kan anbefale sidstnævnte løsning, skyldes det, at danske virksomheder på samme vilkår som deres udenlandske konkurrenter bør have adgang til en billig, statslig investeringsgarantiordning. Desuden virker ordningen som et naturligt supplement til den investeringsstøtte, der ydes til erhvervslivet gennem IFU.

Regeringen er enig i disse synspunkter. Skønt ordningen kun har marginal tilknytning til de centrale dele af bistandspolitikken, har den ifølge betænkningen under den hidtidige administration i Danidas regie virket til investorenes tilfredshed, og der ses ikke at være fordele forbundet med en omlægning.

Udvalget foreslår, at investeringsgarantiordningen fornyr og forbedrer sin service over for virksomhederne inden for de eksisterende ressourcemæssige rammer. Regeringen kan også på dette område i det store og hele tilslutte sig udvalgets anbefalinger, der i det væsentligste drejer sig om brugervenlige justeringer, som tager sigte på at øge interessen for at benytte ordningen. Det gælder således anbefalingerne om: *at* selvriskoen formindskes, *at* der åbnes mulighed for at tegne

investeringsgaranti i forbindelse med overtagelse af eksisterende virksomhed, *at* der åbnes adgang til med investeringsgaranti at kunne dække deklarerede udbytter, der reinvesteres, også i situationer, hvor der ikke kan opnås transfereringstilladelser, *at* der bør gives adgang til a conto-erstatningsudbetalinger og rentegodtgørelse fra skadetidspunktet, og endelig *at* der gennemføres en oplysningsindsats for at øge kendskabet til ordningen.

Nogle få af betænkningens rekommandationer giver dog anledning til reservationer. Det gælder bl.a. anbefalingen om, at der bør åbnes mulighed for at tegne investeringsgarantipolice på allerede foretagne, men af værtslandet endnu ikke godkendte investeringer. Regeringen mener ikke, at der er grund til at frafalde kravet om modtagerlandets formelle godkendelse af investeringen, navnlig da der heri ligger en bekræftelse af investeringens velkommenhed.

Udvalget foreslår endvidere, at man afskaffer de eksisterende begrænsninger, hvorefter kun hjemtagelse af udbytte svarende til gennemsnitligt 8 pct. p.a. af aktiekapitalen er omfattet af garantien, og ifølge hvilke garantisummen nedskrives med et beløb svarende til den del af det transfererbare årsudbytte, der overstiger 10 pct. af aktiekapitalen. På disse punkter finder udvalget således, at der ligger en tilstrækkelig begrænsning i kravet om respekt for værtslandets egen udbyttebegrænsningslovgivning samt i forudsætningen om, at udbyttepolitikken ikke må føre til en udhuling af egenkapitalen. Regeringen har en vis sympati for disse tanker, men er alligevel af den opfattelse, at det næppe ville være rigtigt helt at fjerne enhver formel grænse, ikke mindst under hensyn til ønsket om gennem ordningen at bidrage til kapitaltilvæksten i udviklingslandene. Derimod skønnes det rimeligt, henset til det internationale renteniveau, at forhøje de nugældende grænser til 20 pct.

I betænkningen foreslås det ligeledes, at nationaliseringsbegrebet præciseres og udvides til også at omfatte visse former for gradvis (krybende) nationalisering. Hertil bemærkes, at der siden § 8-ordningens indførelse, som også nævnt i betænkningen, ikke i praksis er forekommet tilfælde, hvor investorer har rejst erstatningskrav som følge af »krybende nationalisering«. Skulle sådanne sager komme op, må erstatningsspørgsmålet efter